

[Arne Melchior]

trakt, men det er Den gamle Pagt og Den nye Pagt, som jo også overtrædes ret jævnligt, uden at nogen spørger om forlov. Jeg kunne tænke mig, men jeg ved det selvfølgelig ikke, at hr. Johan Nielsen ville have citeret Anden Mosebog, det 23. kapitel, 2. vers, hvor der står efter den sidste oversættelse af Det gamle Testamente, som altså er i gang, og denne udgave er af 1978:

»... følg ikke flertallet, når det handler ondt, og bøj ikke retten, når du vidner i en strid, ved at hælde til flertallets side.«

Jeg vil gerne advare imod, at man lader stemningen være en afstemning, og jeg vil advare regering og embedsmænd og enhver mod at tro, mod bare at kræve eller ønske, at befolkningen skal give sin mening til kende om så indviklede ting som dette her. Selvfølgelig skal enhver, der vil deltage i debatten, give sin mening til kende, men ikke ved nogen for folketing eller regering bindende afstemning. Det ville være meningsløst.

Nu, hvor jeg har slået op i Anden Mosebog, vil jeg gerne citere yderligere et par vers, nemlig 6 og 3 i det nævnte kapitel; dér står dels:

»Du må ikke bøje den fattiges ret, når han har en strid.«

Men der står faktisk også:

»Du må heller ikke favorisere den fattige, når han har en strid.«

Det vil altså sige: du må heller ikke bøje retten over for den rige, og det er vel staten, der er den fattige i denne sammenhæng, sådan giver man da indtryk af det. Fru Lone Dybkjær talte om, at det var en ensidig aftale; det må altså være den stakkels stat, der både i 1962 og i 1976 har ladet sig narre af den rige. Stakkels lille stat! Men der er ikke spørgsmål om, som fru Lone Dybkjær var inde på, hvorvidt fortjenesten ved en eventuel ekspropriation er god nok, for det har ikke noget med ret eller uret at gøre. Du må ikke bøje retten, ej heller over for den rige. Det bør man lægge sig på sinde. Samfundet er ikke tjent med, at man handler letsindigt med den slags ting.

Jeg savner for øvrigt et andet tidligere medlem her i salen i dag, og det er tidligere statsminister, før dette handelsminister, senere gruppeformand i den radikale folketingsgruppe Hilmar Baunsgaard. Det er åbenbart ikke lykkedes pressen at få nogen udtalelser af hr. Hilmar Baunsgaard. Hvad han ville

sige, kan jeg selvfølgelig heller ikke vide, men jeg ville være vældig glad, hvis han ville sige noget lignende, som han sagde i 1976, hvor han sagde:

»En aftale, der bærer mit navn ...« – og det var jo Hilmar Baunsgaards navn, der stod under den første aftale af 1962 – »kan ikke ændres uden ved ny aftale.«

Vi trænger til ord af denne art visse steder i tinget, og det ville være dejligt, hvis han ville sige dem, men han har vel sine grunde til at være tavs.

Man opererer med en folkestemning, der siger – og jeg har hørt besindige, kloge og af mig højt respekterede socialdemokratiske folketingsmedlemmer sige det –: husk nu på, at der står i undergrundsloven, at hvad der findes i undergrunden, er dansk! Det hører jeg meget rundt i befolkningen. Ja, hvem har bestridt det? Hvis jeg har en ejendom og forpagter den bort for en kortere eller længere periode, er det vel stadig min, både så længe forpagtningen står på og derefter. Det er et nonsensargument, som befolkningen skal oplyses om ingen steder hører hjemme. Det er aldrig bestridt af nogen, at hvad der findes i undergrunden, er dansk. Derfor skal dette argument udgå af debatten, og jeg forventer af mine mange venner i socialdemokratiet, at de også maner det spøgelse i jorden – som om nogen havde sat tvistighed om dette spørgsmål!

Men så siger man altså, at man skal tage samfundets interesser og tarv i varetægt, og at det er det, regeringen vil gøre med denne lovgivning. Disse interesser kan jo kun dreje sig om følgende punkter: det kunne være spørgsmål om valutafordel for landet, hjemtagingspris, altså billigere olie eller gas, mængden af disse ting og tempoet og den dermed sammenhængende forsyningssikkerhed, og det er disse fire ting, jeg kort vil behandle hver for sig.

Jeg er i den heldige situation, at jeg på tryk i Berlingske Tidende fra lørdag den 7. februar 1981 har svaret på et spørgsmål, jeg 2 dage forinden havde stillet energiministeren om, hvilken valutagevinst der er, idet det bl. a. påstås i bemærkningerne og andre steder, ligesom det er noget, der foregøgles befolkningen, at der er stor valutagevinst ved denne lovgivning. Hvilken gevinst er der? spurgte jeg på tryk og fik dette svar: »Svaret er, at der selvfølgelig ikke ligger nogen direk-